



การ

ขอความ



การย่อความ

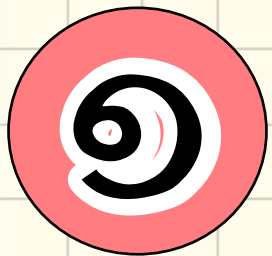
การย่อความ เป็นการเก็บใจความสำคัญของเรื่องมาเรียบเรียงใหม่ ให้สั้นกระชับ ต่อเนื่องและคงสาระเดิมอย่างครบถ้วน โดยเขียนเป็นสำนวนของตนเอง เพื่อให้ผู้อ่าน เข้าใจเนื้อหาได้อย่างรวดเร็ว



หลักการเขียน

ย่อความ





อ่านเนื้อเรื่องที่จะย่อให้ตลอดโดยละเอียดอย่างน้อย ๒ ครั้ง
ครั้งแรกอ่านสำรวจอย่างคร่าว ๆ อ่านเร็ว ๆ เพื่อให้รู้ว่าเรื่องนั้น
กล่าวถึง “ใคร ทำอะไร กับใคร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่” และผลเป็น
อย่างไร” จากนั้นจึงอ่านอย่างละเอียดอีกครั้ง เพื่อหาใจความสำคัญ
ของเรื่อง



แยกว่า เนื้อหาที่นำเสนอเป็นแนวเขียนแบบใด ข้อเท็จจริง
ข้อคิดเห็น หรือแสดงอารมณ์



๓

บันทึกใจความสำคัญเป็นถ้อยคำของผู้เขียนย่อความ ใช้คำสั้นที่สุดและเข้าใจง่าย

๔

ตัดเนื้อหาที่ไม่จำเป็นออก เช่น การยกตัวอย่าง รายละเอียดส่วนผสม การเปรียบเทียบ

๕

ถ้ามีเนื้อหาเกี่ยวกับคำพูด ต้องเปลี่ยนสรรพนามบุรุษที่ ๑ และ ๒ เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๓



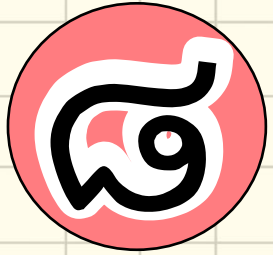
๖

ไม่ใช้อักษรย่อ หากมีคำราชาศัพท์ต้องเขียนให้ถูกต้อง

๗

การเลือกใช้คำ

- ใช้คำที่ครอบคลุม เช่น ชาวสวน ชาวนา ชาวไร่ ให้ใช้คำว่า เกษตรกร แทน
- คำบางคำที่ต้องแปลความหมายควรเปลี่ยนเป็นคำที่อ่านง่าย เช่น มวลบุปผาชาติชาลีส่งกลิ่นขจรอบอวลในไพรสนธ์ ควรเขียนใหม่ว่า เหล่าดอกไม้ในป่าส่งกลิ่นหอม



เมื่อเขียนยกกว้างข้อความแล้ว ควรอ่านอีกครั้งหนึ่งและแก้ไขให้สมบูรณ์ โดยตัดข้อความที่ซ้ำซ้อนออก เพื่อให้เนื้อหากระชับ รัดกุม และเขียนข้อความให้สัมพันธ์กันตั้งแต่ต้นจนจบ



เขียนขึ้นต้นตามรูปแบบของย่อความก่อน เพื่อให้รู้ที่มาของเรื่อง ที่นำมาย่อ แล้วจึงเขียนย่อความให้สมบูรณ์



รูปแบบการ

ขอความ



นิทาน นิยาย ข่าว บทความ พงศาวดาร หนังสือทั่วไป

ย่อ (ชื่อประเภท).....เรื่อง (ชื่อเรื่อง).....

ของ (ชื่อผู้แต่ง).....จากหนังสือ (ชื่อหนังสือ).....

หน้า.....ความว่า

จดหมาย ประกาศ คำสั่ง แจ้งความ แถลงการณ์

ย่อ (ชื่อประเภท).....ของ (ชื่อผู้เขียน/ผู้ลงนาม/
หน่วยงาน).....ถึง.....เรื่อง (ชื่อเรื่อง).....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ความว่า

พระบรมราชาโชวาท พระราชดำรัส โอวาท ปาฐกถา สุนทร
พจน์ คำปราศรัย รายงาน ระเบียบ และคำกล่าวอื่น ๆ

ย่อ (ชื่อประเภท).....ของ (ชื่อผู้กล่าว)
กล่าวแก่ (กลุ่มผู้ฟัง).....เรื่อง (ชื่อเรื่อง)
เนื่องในงาน (ชื่องาน)..... ณ (ชื่อสถานที่).....
เมื่อ (วัน/เดือน/ปี).....จากหนังสือ (ชื่อหนังสือ).....
หน้า.....ความว่า

บทร้อยกรองประเภทโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย

ย่อคำประพันธ์ประเภท.....เรื่อง.....
ของ.....ตอน.....จากหนังสือ (ชื่อหนังสือ).....
หน้า.....ความว่า

ตัวอย่างการ

ขอความ



ย่อบทความ เรื่อง จิตสำราณะ : จิตที่พัฒนา จากบทอ่านเสริม บทที่ ๓ หนังสือเรียน รายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย ชุด ภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ **ของ** กระทรวงศึกษาธิการ **ความว่า**

บุคคลที่มีจิตสำราณะเป็นผู้ที่มีความเสียสละและรับผิดชอบต่อส่วนรวม โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ตัวอย่างบุคคลที่ควรยกย่อง เช่น พระอุดมพระเจ้าทร (อลงกต ติกขปณฺโญ) เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ ตำบลเขาสามยอก จังหวัดลพบุรี ผู้ดูแลช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์ระยะสุดท้าย ร้อยตำรวจตรีวิชัย สุริยยุทธ หรือดาบวิชัยผู้สร้างป่า ผู้ริเริ่มโครงการปลูกต้นไม้สำราณะเพื่อส่วนรวม ในพื้นที่แห้งแล้ง ซึ่งประชาชนยากจน ที่อำเภอปรางค์ จังหวัดศรีสะเกษ ครูสุธาสินี น้อยอินทร์ หรือครูตี๋

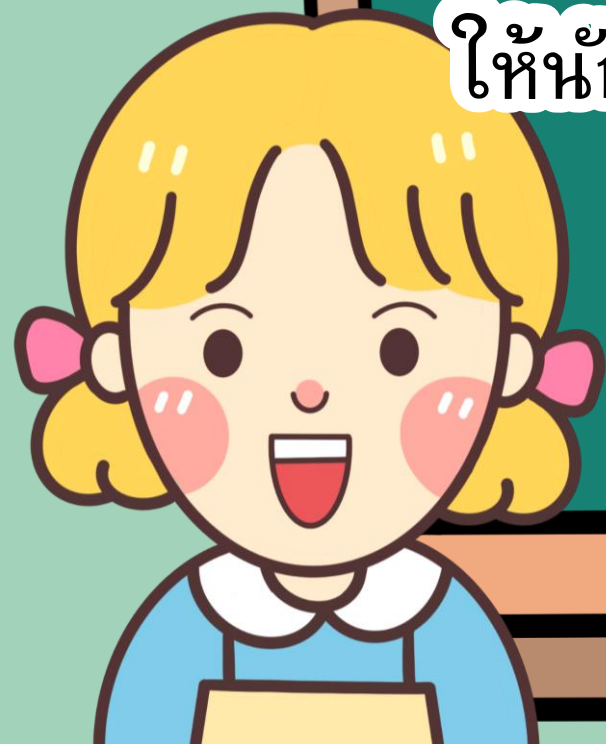
ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาวิกฤตให้เข้มแข็งในการเผชิญชีวิตวันข้างหน้า โดยจัดทำเป็นศูนย์ดูแลเด็ก เรียกว่า บ้านโฮมส์ก อยู่ที่อำเภอเมืองฯ จังหวัด ยโสธร

กลุ่มบุคคลที่มีจิตสาธารณะก็มีจำนวนมาก เช่น โครงการแพทย์อาสา บริการสาธารณสุขแก่บุคคลที่อยู่ห่างไกลในถิ่นทุรกันดาร โครงการครูอาสา เป็นการรวมตัวกันของครู เพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาในชุมชนแออัด ชุมชนใน ชนบทที่ห่างไกล

เยาวชนควรได้รับการฝึกฝนให้มีจิตสาธารณะเพื่อประเทศไทยจะได้ พัฒนาก้าวหน้า มีความเข้มแข็งและสงบสุข

แบบฝึกหัด

ให้นักเรียนเขียนย่อความจากบทอ่านเสริมการละเล่น
เด็กไทย เรื่อง วิ่งเปี้ยว



วิ่งเปรี้ยวเป็นการละเล่นของเด็กไทยอย่างหนึ่งที่เด็ก ๆ นิยมเล่นกันเป็น
การละเล่นที่เล่นง่ายและไม่ต้องมีอุปกรณ์อะไรมีเพียงผ้าผืนเล็ก ๆ ๒ ผืนเท่านั้น มีวิธี
เล่นดังนี้

จำนวนผู้เล่นไม่จำกัดโดยแบ่งผู้เล่นออกเป็น ๒ ฝ่ายฝ่ายละเท่า ๆ กันโดย
ปักหลัก ๒ ข้างหรือใช้คนหนึ่งเป็นหลักข้างละหลักระยะห่างประมาณ ๕๐ เมตร มี
กรรมการตัดสิน ๑ คน เริ่มต้นพร้อมกันทั้งสองข้างต้องวิ่งล้อมหลักให้ทันกัน มือ
ถือผ้าคนละผืน เมื่อถึงฝ่ายของตนก็ส่งผ้าให้คนต่อไป เป็นเช่นนี้จนวิ่งทันกัน ฝ่ายใด
ทันต้องใช้ผ้าที่ถืออยู่ตีอีกฝ่ายหนึ่ง ถือว่าเป็นฝ่ายชนะ

ศิลปะชาวบ้าน ของ วิบูลย์ ลีสุวรรณ หน้า ๔๓



ป

อ

บ

ค

ณ

คะ

เฉลย

ย่อเรื่อง วิ่งเปรี๊ยะ ของ วิบูลย์ ลิ้มสุวรรณ จาก ศิลปะชาวบ้าน

หน้า ๔๓ ความว่า

วิ่งเปรี๊ยะเป็นการละเล่นของเด็กไทย มีเพียงผ้า ๒ ผืน เป็นอุปกรณ์การเล่น ไม่จำกัดจำนวนผู้เล่น ผู้เล่นต้องแบ่งเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายละเท่า ๆ กัน มีหลัก ๒ ข้าง มีกรรมการ ๑ คน ผู้เล่นจะเริ่มวิ่งพร้อมกัน ต้องวิ่งล้อมหลักให้ทันกัน มือถือผ้าคนละผืน เมื่อถึงฝ่ายของตนก็ส่งผ้าให้คนต่อไป เป็นเช่นนี้ จนวิ่งทันกัน ฝ่ายไล่ทัน ต้องใช้ผ้าที่ถืออยู่ที่อีกฝ่ายหนึ่ง ถือว่าฝ่ายนั้นชนะ